

Luk.14,1-11

Sl.19,2-7 [Ef.4,1-6]

17.s.e.trin., den 13.10.2019

Sdr. Felding og Troldhede

736 392 334 208 11

Vi sang før en af vore dejlige salmer: *Himlene Herre fortælle din ære*. Den handler om Salme 19 i vores Bibel, som vi hørte den første del af i læsningen fra alteret.

Salme 19 af David fortæller om vores store og fantastiske Gud, som har skabt himmel og jord. Salmen siger, at Gud taler gennem sit skaberværk.

Vi bor i et land med smukke skove og plantager, lyngklædte bakker og heder, søer og åer.

Det er ikke alt, vi mennesker har passet godt på. Det tales meget om klimaproblemer i vore dage. Vi må gøre vort til, at også kommende generationer kan glæde sig over naturens skønhed.

Naturen i al sin pragt - og det gælder både dag og nat - fortæller om ham, som har skabt alt og som vil være nær hos os.

Guds herlighed er et udtryk for, at Gud er os nær. Det kunne i Israel på en særlig måde være i templet. Det kan være i kirken, hvor vi møder Gud i ordet og sakramenterne. Nogle føler, at de på en særlig måde er Gud nær i naturen.

Alt vidner om, at vi har en stor Gud og skaber. Alt det, som vi kan se med vore øjne, vidner om Guds herlighed og hans magt.

Det gælder de store ting: solen, månen og de stjerner, som vi ser på gennem kikkerter.

Det gælder de små bitte ting, molekyler og celler, som vi kigger på med elektronmikroskoper.

Naturen aflægger et vidnesbyrd om, at universet ikke er blevet til ved en tilfældighed

Som skaber virker Gud måske ophøjet og fjern. Der er så stor forskel på ham og os. Men Gud ønsker at være sammen med os. Han ønsker at få os i tale.

Derfor taler han for det første gennem skaberværket - små og store detaljer - til alle, der har ører og øjne, så de kan høre og se det.

For det andet taler han også til os gennem sit ord. Også dér er han nær.

For det tredje kom Gud selv til os gennem sin søn, Jesus Kristus. Jesus kom og viste os Guds kærlighed og herlighed. Han kom til os og gav os et glimt af Gud selv.

For det fjerde taler han til os gennem sin Ånd. Da vi blev døbt, fik vi Helligånden, som er Guds talerør og som giver os mulighed for at tro på Gud med vores hjerte. Helligånden kommer til os i dag.

Det er ikke alle, der hører det, som Gud siger gennem skabelsen.

Det er ikke alle, der hører det, som Gud siger i sit ord.

Det var heller ikke alle, der hørte det, som Jesus sagde.

Det får vi et eksempel på i dagens tekst. Jesus har et sammenstød med farisæerne, som ikke lyttede til Jesus.

Vi er vant til at se meget negativt på farisæerne og Jesus kritiserede dem også tit. Men i det ydre var farisæerne fromme og pæne mennesker. De tog det alvorligt med religionen og holdt meget strengt på, at man skulle overholde de 613 bud og forskrifter, som de kunne finde i Det gamle Testamente.

Farisæerne gjorde meget godt, men de var havnet i et regelryanni. Det betød, at nogle af de gode regler og principper ødelagde det, som også er en god og vigtig ting: kærligheden til Gud og kærligheden til medmennesket.

Kærligheden til Gud og kærligheden til medmennesket er fundamentet i Guds krav til os. I loven hedder det: du skal elske Herren, Gud, af hele dit hjerte og du skal elske din næste

som dig selv.

For farisæerne betød det meget strenge regler om overholdelse af sabbatten - den ugentlige hviledag.

Der er en, der har sagt, at farisæerne havde mistet det, vi kunne kalde "søndagsglæden". Glæden over den helligdag, som Gud har givet os til at få nye kræfter.

Søndagen er blevet kaldt den strålende ædelsten i ugens gyldne ring og den er også kaldt lokomotivet, der trækker de seks hverdagsvogne.

Store ord om en vigtig dag - også i vor tid, hvor der er mange, der lokker folk til at handle ind netop om søndagen.

Jøderne tog det meget alvorligt med denne hviledag. Man måtte under ingen omstændigheder gøre noget arbejde. De gik så vidt, at de ikke tillod Jesus at helbrede de syge på sabbatten.

Det er med hviledagsbudet som med så mange andre af Guds bud. De er givet for at være os til hjælp. Det er ikke godt at arbejde i flere uger i træk uden at holde fri.

Vi holder os til søndagen som hviledag i stedet for lørdagen, fordi det var en søndag morgen, Jesus stod op fra de døde.

Livet brød frem af mørket påskemorgen. Det er værd at fejre ved at mødes til gudstjeneste.

Jesus var indbudt til at spise hos en af de ledende farisæere. Det var ikke så usædvanligt.

Men ofte var der en særlig grund til, at de inviterede Jesus. De holdt øje med Jesus for at se, om han begik en fejl, de kunne fange ham i. De ledte efter en anledning til at anklage ham for en overtrædelse af Guds lov.

Måske har de ligefrem sørget for, at der nu kom en syg mand til stede. De havde på fornemmelsen, at Jesus ville gå i fælden og helbrede manden, så de kunne anklage ham for at gøre et stykke arbejde på en sabbat.

Der var ikke tale om skjult kamera, for alle iagttog Jesus, og det vidste Jesus udmærket. Farisæerne var spændt på, om Jesus gik i fælden.

Når der er mange love, der regulerer samfundet, kan der let opstå den situation, at to love kommer i konflikt med hinanden.

Hvilken lov skal man så holde og hvilken skal man overtræde? Jesus måtte overveje, om han ville sætte budet om næstekærlighed over budet om at overholde sabbatten.

Jesus valgte at lade næstekærligheden og barmhjertigheden være vigtigere end overholdelsen af budet om hviledagen.

Stemningen har været trykket. Jesus stillede dem to spørgsmål, som de ikke svarede på.

Først bad han dem sige klart, om de ville kalde helbredelsen af den syge for et arbejde. De var klar over, at de ville have svært ved at begrunde det, så de holdt deres mund.

Jesus viste et glimt af paradiset og helbredte manden. Manden fik frihed til at være som andre. Det har han glædet sig over, men det var ikke det, der var i centrum denne dag.

Da Jesus havde helbredt manden, stillede Jesus dem et andet spørgsmål.

Hvis deres egen søn eller en af deres okser faldt i en brønd på en sabbat, ville de så ikke redde dem?

Svaret var oplagt, og her var det Jesus, der fangede farisæerne. Når det gjaldt deres egen familie eller deres pengepung, så var de villige til at overtræde sabbatsbudet. Det måtte de modvilligt indrømme, men de var for flove til at svare Jesus.

Farisæerne kritiserede Jesus, men de havde ingen skrupler, når det gjaldt dem selv.

Det kom også til udtryk, når det gjaldt den måde, de masede frem for at finde de bedste pladser. Det havde Jesus lagt mærke til.

Farisæerne satte heller ikke deres lys under en skæppe, når det drejede sig om at komme ind i Guds rige. De regnede med at få de gode pladser ved Guds festmåltid.

De var de fromme. De gjorde, hvad de kunne for at overholde loven. De ofrede til Gud og de bad til ham. De måtte være sikre på en plads, når Gud skulle holde sit himmelske bryllup.

Men Jesus advarede dem. Han fortalte en lignelse om hovmod og ydmyghed. Her hedder det: *Enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges.* Det ville farisæerne komme til at opleve.

Jesus advarer også os i dag. For det kan også være os, der føler, at vi har ret til en god plads i Guds rige. Det er så menneskeligt at tænke sådan. Vi ophøjer os, som Jesus siger.

Jesus kom for at minde os om, at det ikke er det ydre, der tæller.

Der var en sognepræst, som engang havde delt sedler ud til folk, når de kom ind i kirken. På sedlerne stod der på den ene side: *Jeg duer ikke*, og på den anden side stod der: *Jeg er god nok.* Under prædikenen kunne folk så tænke på, hvilken side de ville vende opad.

Efter prædikenen blev sedlerne samlet sammen igen. Og ved altergangen blev der delt nye sedler ud. På dem stod der: *Du er elsket af Gud!*

Se, det er hemmeligheden. Det er meningen med at gå i kirke. Her i gudstjenesten kommer det overraskende, som gælder os, dig og mig. Vi hører det, som vi ikke har fortjent: *Ven, sæt dig højere op - du er elsket af Gud.*

Vi skal ikke undersøge, om vi duer eller om vi er gode nok. Vi må minde hinanden om, at vi er elsket af Gud. Derfor satte han os fri - fri til at være hans børn, fri til at tjene Gud og vores næste, men også fri til at modtage alt af hans gode hånd. *Vi er*, som Paulus siger i Efeserbrevet kapitel 6: *kaldet til ét håb; én Herre, én tro, én dåb; én Gud og alles Fader, som er over alle, gennem alle og i alle.*

Når vi lever i dette håb og denne tro, så får vi del i den sabbatshvile, som giver kræfter til et liv i hverdagen med dens opgaver og udfordringer.

Amen